

Era o dimineată răcoroasă de iarnă și fulgii de zăpadă cădeau ușor. Regina stătea singură lângă geam și broda, însă mintea nu-i stătea la ceea ce făcea. Se gândea la altceva. De ceva vreme, regele și regina își doreau un copil, dar nu avuseseră noroc până atunci, iar în această dimineată regina își imagina cum ar fi viața ei dacă într-o zi dorința ei s-ar împlini în sfârșit. Cum visa cu ochii deschiși, se înțepă din greșeală cu acul în deget și o picătură de sânge îi curse pe broderie, ceea ce o făcu să-și spună: „Mi-ar plăcea un copil care să fie vesel și fermecător, cu buze roșii ca sângele, părul negru precum cărbunele și pielea albă ca zăpada“. Se poate ca o zână bună să fi auzit rugăciunea reginei, pentru că nu trecu mult și dorința acesteia se împlini. Regina avu o copilă căreia îi puse numele Albă-ca-Zăpada. Din nefericire, regina fu lovită de o boală necunoscută. Nimeni nu o putuse ajuta: nici doctorii chemați din întreaga împărăție, nici magii care veniseră din Orient, și, în curând, toți își pierduseră orice speranță că ar mai putea-o salva.

Luni întregi pierdu regele consolându-și fiica, dar avea multe îndatoriri și în curând regatul nu se mai putu descurca fără el. Înțelese că trebuia să o lase pe Albă-ca-Zăpada singură la curte câteodată multă vreme, așa că luă o decizie. Trebuia să se căsătorească din nou, astfel fata putea să aibă o mamă, cu toate că știa că nimeni nu avea

cum să o înlocuiască pe iubita lui regină. Trăsura miresei sosi la curte într-o zi răcoroasă de toamnă. Când opri, din ea coborî o femeie înaltă și elegantă, iar când aceasta își dădu gluga jos, i se văzu părul strălucitor și fața frumoasă care îi încântă pe toți cei care se adunaseră să o admire. Femeia zâmbi când observă reacția oamenilor la vederea ei, făcu o plecăciune regelui care venise să o întâmpine și intrară în castel urmați de doi lachei care duceau un cufăr greu.

După câteva ore, când ajunse în sfârșit singură în camera ei, femeia se îndreptă spre cufărul misterios și dintr-o singură mișcare trase deoparte materialul care-l acoperea, dezvăluind o oglindă. În timp ce-și privea reflexia în oglindă, se întâmplă un lucru incredibil. Încetul cu încetul fața i se schimbă, părul i se transformă în pene lungi, un cioc îi apărui în loc de față și regina se transformă într-o cioară!

Era o vrăjitoare foarte puternică, dar nimeni nu știa nimic despre puterile ei deosebite printre care se număra și oglinda-i fermecată care o însoțea pretutindeni.

*„Cioara se întoarce
spre oglindă și zise:
Oglindă, oglinjoară,
cine-i cea mai
frumoasă din țară?”*

Oglinda prinse viață și din străfundurile ei ieșiră scântei aurii învârtite, care apoi luară forma unei fețe omenești care-i răspunse: „Crăiasă, Crăiasă, în tot regatul nu-i alta mai frumoasă!”

În fiecare seară, regina îi puna oglinzii aceeași întrebare și de fiecare dată primea același răspuns. După ce primea răspunsul așteptat, se preschimba în regina a cărei frumusețe o admirau toți fără să bănuiască îngrozitoarele puteri pe care le avea. Și anii trecură, până când Albă-ca-Zăpada împlini optsprezece ani. Pe măsură ce creștea, tânăra semăna din ce în ce mai mult cu mama ei căreia îi moștenise bunătatea, veselia și frumusețea. Dar nicio guvernantă nu reușise până atunci să o învețe cum să se comporte ca o adevărată prințesă. Albei-ca-Zăpada îi plăcea să scape de orele plictisitoare de bună-purtare ascunzându-se în bucătărie, unde învăța să facă prăjituri și biscuiți și se furișa și de la petreceri pentru plimbări lungi în pădure. În dimineața zilei ei de naștere fugi în grădină. Își petrecuse ore întregi cu cameristele și cu croitoreasa, pregătindu-se pentru balul de la împlinirea vârstei de optsprezece ani, iar acum avea nevoie de aer curat.